

Джуничиро Танидзаки „Дневникът на един луд старец“

Вечерта бях на кабуки театър. Избрах да гледам от програмата само „Сукероку“. Каня в главната роля не ме интересуваше, но в ролята на Агемаки беше Тошшо и си помислих, че ще бъде прекрасна куртизанка, така че бях заради Агемаки, а не заради Сукероку. Отидохме на театър с жена ми и Сацуко; Джокичи дойде направо от офиса. Ние с жена ми знаехме сюжета на пиесата, а Сацуко – не. Жена ми смята, че вероятно я е гледала навремето с Данджуро. Аз пък със сигурност си го спомням в главната роля. Беше може би 1897-а, бях някъде тринайсет-четиринайсетгодишен. Той тогава за последен път игра Сукероку, а през 1903-та почина. По онова време живеехме в квартал Хонджо и още си спомням забележителната книжарница – как ли се казваше? – с трите рисунки на актьорите от „Сукероку“ на витрината.

Предполагам, че Каня играе Сукероку за първи път; изпълнението му изобщо не ме впечатли. Напоследък всички актьори играят с чорапи, те понякога се набръчкват и това съсипе цялото усещане. По-добре да си пудрят краката и да играят боси.

Тошшо в ролята на Агемаки беше разкошен. Дори и само заради него си струваше гледането на пиесата. Отдавна не бях виждал толкова красива Агемаки. Нямам хомосексуални наклонности, но от известно време чувствам странно влечение към младите актьори в кабуки, изпълнители на женските роли. Обаче само на сцената, харесвам ги единствено гримирани и с женски тоалети.

Впрочем може да съм имал някакво предразположение. На младини ми се случи едно преめждие от този род, само веднъж. Тогава в театъра имаше много красив млад актьор за женските роли, казваше се Чидори Вакаяма. Той играеше в театър „Масаго“ в Накадзу, а като остаря, започна да си партнира с Йошизабуро Араши. Казах „остаря“, но беше на около трийсет и все още много красив: приличаше на жена в разцвета на хубостта си и никой не би могъл да го помисли за мъж. Когато играеше дъщерята в пиесата на Одзаки Койо „Лятно кимоно“, беше толкова чаровна – или чаровен? Веднъж казах на шега пред стопанката на чайната, че бих го поканил някоя вечер, както е със сценичния костюм, и бих си легнал с него. Тя рече: „Мога да ви съдействам“ – и го направи. Всичко се подреди идеално и като легнах с него, сякаш бях с истинска гейша. С една дума, той остана превъплътен в жена до самия край, изобщо не ми създаде усещането, че съм с мъж. Остана с долното си кимоно от рисуванa коприна в затъмнената стая, положи главата си с перуката на твърдата възглавка. И прекарахме наистина фантастично благодарение на неговото забележително актьорско майсторство. При това той не беше хермафродит, а съвсем истински мъж. Но с актьорската си техника ме накара да го забравя.

Колкото и да беше съвършен, тъй като няхах подобни наклонности и задоволих любопитството си от първи опит, никога повече не повторих. Та защо ли сега, когато съм на седемдесет и седем и вече не бих могъл да имам щения, започнаха да ме привличат не млади девойки, а именно млади мъже в женски дрехи? Дали не бе възкръснал някогашният ми спомен за Чидори Вакаяма? Надали; по-скоро е свързано със сексуалността в живота на импотентния стар мъж – защото дори импотентният има някакъв вид сексуален живот...

Заболя ме ръката, спирам с писането дотук.